

▲ Irma en Robert hebben net een bladhoudend boompje geplaatst op het graf van Jo en Johan Nijlant. FOTO HARRY JUTTEN

Café Dikke Toon kleurde het leven van familie Nijlant

„We hebben net een boompje neergezet. We willen deze plek graag mooi hebben.” Vrijdag was het precies een jaar geleden dat Jo Nijlant (1936-2023) overleed.

Harry Jutten

Overdinkel

Irma Nijlant en haar man Robert wandelen wekelijks wel even langs bij het urnengraf. Ruim twintig jaar eerder werd Irma's vader Johan (1928-2001) bijgezet op dit plekje naast het kapelletje op de begraafplaats achter de katholieke kerk van Overdinkel. Haar moeder volgde vorig jaar. Op de eerste 'verjaardag' van haar sterfdag hebben ze deze vrijdag een boompje geplant. Robert: „Deze houdt ook in de winter mooi blad.”

Moeder en vader Nijlant waren vooral in Losser geen onbekenden. Zij runden samen het voormalige café Dikke Toon halfweg Losser en Glane. „Ongeveer tegenover waar nu de Johma-fabriek staat”, aldus Irma Nijlant. „Daarvoor zat mijn opa Toon Broekhuis op het café. Hij was nogal rond, zeg maar: van daar de naam.”

Overdag veehandelaar

Johan en Jo deden het samen, vertelt ze. Overdag was Johan Nijlant veel op pad als veehandelaar, dan stond moeder Jo het café. Zodra hij terug was nam vader Johan het over. „Overdag de handel, 's avonds het café.”

Irma Nijlant denkt met plezier terug aan die drukke tijd, voordat het gezin verhuisde naar Overdinkel. Johan en Jo kregen vijf kinderen. „Vier meisjes en mijn broer precies in het midden. Gelukkig

zijn wij er allemaal nog. We wonen ook allemaal nog hier in de buurt. We hadden een goeie vader. Hij was er echt altijd voor ons. Mijn moeder ook. Een heel mooie, lieve en spontane vrouw.”

Ze vertelt dan dat haar ouders het café en de opvoeding zoveel mogelijk gescheiden hielden. „We maakten ook geen huiswerk in het café. Dat deden we achter. We hadden een heel ruime woonkeuken. De deur naar het café ging dan wel dicht.” Ze kan een lach niet onderdrukken: „Toch kan ik heel wat vertellen uit die tijd.”

Als ik hier ben, dan wrijf ik altijd over de foto. Herinneringen komen zo weer boven

– Irma Nijlant

Irma herinnert zich goed hoe haar moeder jarenlang de zorg had voor haar vader als gevolg van een herseninfarct. „Toen was het allemaal nog niet zo geregeld als nu, met verzorging aan huis. Toch heeft ze mijn vader tot aan zijn einde thuis kunnen verzorgen.”

Het brengt haar als vanzelf in gedachten bij de wei, net buiten het dorp, waar haar vader paarden hield. Een geliefde plek voor de kinderen uit het dorp. Een plek ook waar haar vader heel wat vrije uren doorbracht. „Na de uitvaart van mijn moeder hebben we samen alle bloemstukken naar de weide van onze vader gebracht. Dat was een wens van mijn broer.” Het gemis blijft. „Als ik hier ben, dan wrijf ik altijd even over de foto. Dan komen de herinneringen zo weer boven.”